

[Jes Lunde]

nogle mennesker i dette samfund, som har penge til at købe disse obligationer. Intet er derfor mere oplagt end at gå ud og finde netop disse penge i stedet for at finde penge hos de dårligt stillede.

Det betyder, at vi gerne vil være med til en beskatning af kursgevinster, til en mere effektiv rentebeskatning, til en skærpelse af formueskatten, arveafgiften og selskabsskatten, plus at vi også er villige til i en sådan situation at overveje øvrige afgifter, først og fremmest på luksusprodukter. Ad disse veje er vi i stand til at skaffe et tocifret milliardbeløb i statskassen, og det er SF villig til.

Derudover er det selvfølgelig vigtigt at kigge på, hvordan vi forrenter den statsgæld, vi har i øjeblikket, og da er det meget vigtigt at sørge for, at den ikke er så højt forrentet som i øjeblikket. Det kan gøres ved hjælp af kassebindingsregler og andre placeringsregler, som kan tvinge pengeinstitutter, forsikringselskaber og andre, som har kapital, til at være med til at finansiere underskuddet i statskassen, uden at de skal have den høje rente, de får i øjeblikket.

Jeg har noteret mig, at der er en meget høj grad af enighed socialdemokratiet og SF imellem på dette punkt efter de diskussioner, vi har haft i politisk-økonomisk udvalg. Man kan derfor roligt sige, at der er et alternativ til den borgerlige regerings måde at forvalte statsfinanserne på.

Betalingsbalancen har det jo så skidt som nogen sinde i øjeblikket, først og fremmest på grund af, at pengeinstitutterne finansierer en kunstig oppumpning af det private forbrug hos de bedst stillede. Også her kan jeg sige: vi er villige til at gribe ind.

På lang sigt skal der mere til. På lang sigt er det sådan, at regeringens filosofi tilsyneladende kan udtrykkes med det, hr. Gammelgaard siger: har vi lønstigninger 1 pct. under udlandets, giver det 10.000 arbejdspladser og, formoder jeg, også en vis bedring af betalingsbalancen.

Så kunne man fristes til at sige, at tager vi en lønstigning på 28 pct. under udlandets, sænker vi altså vore lønninger med en fjerdedel, skulle vi efter hr. Gammelgaards regnestykke have fuld beskæftigelse. Sådan er det jo ikke. Vi kan jo se, hvilke lande der har et sådant lønniveau; det er f.eks. England, hvor man også har en konservativ regering, og hvor man har massearbejdsløshed. Ved at

sænke lønningerne sænker man efterspørgslen i samfundet. Det lammer den hjemlige produktion, det giver en nedgang i beskæftigelsen, det giver et yderligere fald i efterspørgslen, og vi er på vej ind i en spiral nedad. Så denne politik kan ikke lade sig gøre.

Ikke desto mindre mener vi, det er meget rimeligt at føre en vis prispolitik i et samfund, og vi vil da gerne være med til at overveje en politik, der holder prisstigningerne i Danmark i underkanten af udlandets. Det kan f.eks. gøres ved, at der sættes en overgrænse for de prisstigninger, vi vil tillade i vores samfund, altså en prispolitik fremfor en lønpolitik. På den måde kan vi gøre overenskomstforhandlingerne til et slagsmål om reallønnen i stedet for en kamp om nominelle lønninger, og det vil vi godt være med til at kigge på en udformning af.

Lad mig derudover sige, at SF har en miljøpolitik, som på lang sigt også vil gavne betalingsbalancen ganske betydeligt. Det sker ved en ressourcebesparelse, eksempelvis ved en mindre energiimport, ved, at den alternative energi udvikles her i landet, men også ved en mere sparsom omgang med andre råvarer. Derved kan vi også gavne betalingsbalancen.

På den lange sigt er vi også villige til at skærpe kvalitetskravene til de produkter, der sælges her i samfundet, sådan at vi undgår, at der sælges så meget skidt, som hele tiden går i stykker, som har indbygget forældelse, som bruger en utrolig masse energi, osv. osv. Også derved kan vi gavne betalingsbalancen, så jeg må sige, at også på dette punkt er det et alternativ til den måde, den borgerlige regering forvalter tingene på.

Det sidste problem, jeg skal nævne, er beskæftigelsen, og her er det jo ikke så svært at opstille et alternativ til den borgerlige regerings politik – i og med, at den borgerlige regering totalt har opgivet at løse problemet. I finansredegørelsen er der en fremskrivning af ledighedsudviklingen frem til 1990 med regeringens politik. Med alle de initiativer, regeringen overhovedet kan komme i tanker om, er der 225.000 arbejdsløse i 1990, og det kan sagtens gå værre, siger budgetdepartementet, men i gunstigste fald – høj udlandsvækst og regeringens politik i øvrigt – 225.000 arbejdsløse. På denne dårlige baggrund er det ikke så svært at opstille et alternativ.